

Sygn. akt V CSK 228/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa C. F. i A. K.
przeciwko K. w C. Sp. z o.o. w C.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej w stosunku do powoda
C. F. i odrzuca skargę w stosunku do powódki A. K.**

UZASADNIENIE

Powodowie C.F. i A.K. złożyli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 21 listopada 2013 r. Wyrok ten zapadł w wyniku wniesienia apelacji przez oboje powodów od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 20 listopada 2012 r.

W skardze kasacyjnej powodów podnoszono zarzuty naruszenia prawa materialnego i prawa procesowego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powodowie stwierdzili, że Sąd Apelacyjny dopuścił się oczywistego błędu, gdyż wydając rozstrzygnięcie w sprawie, nie był uprawniony do odjęcia od kwoty 212.388 zł kwot zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 26 listopada 2008 r. w łącznej wysokości 111.016 zł.

Określając przedmiot zaskarżenia na kwotę 83.262 zł w stosunku do powoda i kwotę 27.754 w stosunku do powódki, skarżący wnosili o uchylenie zaskarżonego

wyroku w zakresie rozstrzygnięcia opisanego w pkt I w części oddalającej powództwo w stosunku do powoda (ponad kwotę 75.729 zł), a w stosunku do powódki - ponad kwotę 25.243 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnienia obu wyroków Sądów meriti, treść skargi kasacyjnej i zawartej w niej prawnej motywacji wniosku o przyjęciu skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie - wbrew stanowisku strony skarżącej - nie występuje przesłanka uzasadniająca przyjęcia skargi do rozpoznania, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego - w odniesieniu do powoda C. F. - zapadło bowiem w ustalonym przez ten Sąd stanie faktycznym sprawy, który stanowił - także w stosunku do kwestii wynagrodzenia - zasadniczy punkt odniesienia ocen prawnych.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej dotyczącej powoda C. F. (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

W stosunku do powódki A. K. skarga uległa odrzuceniu *ratione valoris* (art. 398² § 1 k.c.).